

4 Het “oude ziekenhuis”

Het nog steeds zo genoemde “oude ziekenhuis” (“Alte Krankenhaus”) bestaat uit vier verschillende eenheden. Naast de hoofdgebouwen met twee verdiepingen en een ruime zolder staan er één verdieping tellende huizen, die met de hoofdgebouwen zijn verbonden. Het totale complex, een vakwerkconstructie, is zeker gemeten aan de toenmalige verhoudingen erg ruim van opzet.



In 1854 liet de Franse algemeen directeur van de mijnbouwonderneming Henry Etienne Bernhard, markies van Sassenay, dit huis voor 22.000 daalders bouwen als een van de sociale voorzieningen voor zijn personeel. Direct na de ingebruikname herbergde het ziekenhuis ca. 100 patiënten. Naast de ziekenzalen, de spreekkamer en hygiëne-inrichtingen (o.a. doucheruimten) behoorden ook een keuken, apotheek en verblijven voor de katholieke zusters van de Orde van de Heilige Karl Borromëus tot de inrichting van het huis. Leider was de mijnwerkersarts dr. Hermann Ruer uit Meschede. Het ziekenhuis zou financieel worden ondersteund door een ziektekostenverzekering van het bedrijf zelf. Voor de door henzelf betaalde premies ontvingen de mijnwerkers medische behandelingen en medicijnen.

Al in 1856 moest het ziekenhuis worden gesloten, omdat de mijnbouwonderneming in een economisch moeilijke situatie was terechtgekomen. Na de sluiting werden in het complex woningen voor de werknemers van de mijn ingericht. Wilhelmine Lübke, de echtgenote van een voormalige Duitse president, werd hier als dochter van magazijnbeheerder Keuthen geboren.